

Van

*A dombon a futók szakadatlanul végzik
trappolós szertartásukat.
A mellvéden egy lassabb szekta tagjai helyeslik a kilátást,
mögöttük a zászló csapdába esett papírsárkányként
próbálja lerázni, levedelni magáról a szelet.
Hátul az emlékmű gránithasábjá dacol a pillantásokkal,
mint egy időgyár idomtalan ipari műemléke.
Lent gyűrött közetrétes,
fent felhők tiepolói knédlitömbjei.
Minden van, és csak van,
mint amikor nem szárad ruha,
nem ázik tea, nem hízik malac az ólban.*

VÖRÖS ISTVÁN

Növényi és egyéb jogok

*Ha kívágnak egy fát, az életem
egy másodperccel rövidebb lesz.
De egy perccel lesz rövidebb
a gyerekeimé. A lét ketrec,*

*hová nem engednek be minket.
Az unokám élete már
ugyanettől egy órát rövidül.
Siet felénk a fagyhalál,*

*vagy ki is tudhatja, miféle
formát talál a katasztrófa.
Dédunokám egy fával egy napot
veszít, ez a kéménybe van felröva*

*a vastag koromrétegek alá,
vagy vegyi gyár falára,
atomerőműterv hátoldalára,
így is, úgy is olvasható lesz nemsoká.*

*Eltűnnek ritka állatok,
kivesznek értékes növények,
ilyen volt máskor is, mondják sokan.
Sokszor az igazság is téved,*

*mert van, hogy nincs élet egy bolygón,
sivár köve élettelen kering,
de nincs fölmentés arra, mit tönkreteszünk.
Ki nem látja be holnap reggelig*

*ezt, az költözzön egy szeméttelre,
vagy vegyi gyárba víkendezni menjen!
Fürödjön szennyezett folyóban!
De ne a tiszta természetben.*

*És én, és én, mit teszek én?
A versemet laptopba gépelem.
Autóval jöttünk föl a hegyre.
Ha állat jár erre, elönt a félelem.*

*Nem is a fog, a karom a bajom,
csupán a szégyen, éppen az, hogy a
világot elölük elélem,
pedig mindannyiunk tulajdona.*

*Ha kívágnak egy fát, pár fészekalja
madártojás loccsan a friss betonra,
az életük el is marad,
s mi szert teszünk egy kis haszonra.*

*Erre meg a mindentudók
azt mondják: demagógia,
s az érdekükért annyi
fajnak ki kell majd halnia.*

*Szabad piac, vagy éppen a
piacnál is fürgébb agyak
szólnak az érdek érdekében.
Miért érzed magad magad?*

*Csak fák már a barátaid,
vagy éppen a kutyád.
A hülyeséget, ha beláttad itt,
az már a megszokás.*

*Kényelmedet szolgálja más,
a fákat hagyd kicsit.
Megértenek, s az egyikük
rád hajtja ágait.*

A gondolások éneke

*Mondd, mennyi lebet hátra még?
Ma szép a nyár, az fix,
azt mondják, egyszer majd elég –
mindenki ebben hisz.*

*Hisz meghalni is boldogan
tudtak már annyian.
Az életvágy is elrohan?
Nem hagyom annyiban.*

*Nem annyi, ami kell nekem!
Te élni úgy szeretsz,
mondta nemrég a kedvesem.
Lebet. Lebet. Lebet.*

*Lebet, hogy élni jó nagyon,
ha élvezni tudod,
és én, ha jön az alkalom,
a percet megfogom.*

*Jó könyv, jó film vagy jó zene,
az mindig érdekel,
a nagy evésnek ellene
nem teszek semmivel.*

*És futni, úszni jó nagyon,
jó, ha bekap az ágy,
mellém bújzik az angyalom,
íme egy jó család.*

*Pofátlanság, hogy nem csalom
a feleségemet?
És írni minden alkalom
maga alá temet!*

*Felolvasás, az óra is
kint az egyetemen,
az élethez előre visz,
azt kéri, hogy legyen,*

*legyen belőlem oktató,
és merjek írni is,*

*harsogja bármi sok tabó,
hogy ez már mind cikis!*

*Barátokkal beszélgetés,
egy vers fényes sora,
egy almalé estére és
a túlvilág szava.*

*De nem a vágy – haláliszony.
Kiterjedt léttudat.
És önmagaddal jó viszony,
megérkező vonat.*

*Épp Velencébe futna be,
nézed a házakat.
A gondolasok éneke
záporként rád szakad.*

